

РЕШЕНИЕ

№ 425

гр. Велико Търново, 30.04.2010 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Великотърновският районен съд, гражданска колегия, тринадесети състав, в публичното заседание на двадесет и трети март две хиляди и десета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИЛЕНА АЛЕКСИЕВА

при секретаря **П.П.** и в присъствието на прокурора....., като разгледа докладваното от съдията **Гр. дело № 2904 по описа за 2009 година**, за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД за неоснователно обогатяване

Ищцата – К.С.В. ***, представлявана от пълномощника си – адв. Събин Събев от ВТАК, твърди в исквата си молба, че съобразно Решение № 1074В от 28.07.1997 г. на Поземлена комисия – гр. Велико Търново и впоследствие Договор за доброволна делба от 16.08.2006 г. е собственик на Поземлен имот, находящ се в гр. Велико Търново № 104444 510 296 по плана на новообразуваните имоти за територията на §4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, одобрен със Заповед № СА-02-03-198/07.03.2002 г. на Областен управител - гр. Велико Търново, който имот е с идентификатор 10447.519.296 от Кадастралната карта на града. Сочи, че през 2008 г. ответникът е извършил сеч в посочения имот, след което е извозил и продал изсечената дървесина. Намира, че полученият от сечта от ДЛС „Болярка” – Велико Търново дървен материал е лишен от правно основание, като ответникът се е обогатил без основание за нейна сметка. Предвид гореизложеното, ищцата моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати сумата от 3 000,00 /три хиляди/ лева, представляваща паричната равностойност на обедняването ѝ в резултат на получения без основание дървен материал, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на исквата молба до окончателното изплащане на задължението. Претендира и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, проведено на 23.03.2010 г. ищцата, чрез пълномощника си адв. С., прави искане за увеличаване размера на иска от 3 000,00 лева на 3 800,00 лева, допуснато от съда по реда на чл. 214, ал. 1 от ГПК и го поддържа така предявен.

Ответникът – „ДЪРЖАВНО ЛОВНО СТОПАНСТВО „БОЛЯРКА” - гр. Велико Търново, чрез своя пълномощник адв. Николай Илчев от ВТАК, оспорва предявения иск, намирайки го за неоснователен поради обстоятелството, че към момента на сечта статутът на имота в информационния архив и лесоустройствения план за местността е бил ДГФ. Излага съображения в подкрепа на твърденията си. Претендира разноски по делото.

СЪДЪТ, след като взе предвид събраните по делото доказателства, както и доводите на страните и ги прецени в тяхната съвкупност, съгласно изискването на чл. 12 от ГПК, намира за установено следното:

Не се спори от страните, че с Решение от 12.05.1995 г. по Гр. дело № 2542/1994 г. по описа на ВТРС е възстановено правото на собственост във възстановими реални граници на К.С.В., като наследник на Генчо Д. Далев върху гора в м. „Мармарлия” /Пишмана/ с площ от 12,300 дка, представляваща имот кадастрален № 5574 по кадастралния план на града от 1970 г. С Решение № 1074В от 28.07.1997 г. на ПК /понастоящем ОСЗ/ - гр. Велико Търново на наследниците на Генчо Д. Далев е възстановено правото на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на гора от 12,300 дка, четвърта категория, находящ се в терен по §4 на гр. Велико Търново, в местността „Мармарлия”, имот № 5574 от кадастралния план, изработен 1970 г.

С Договор за доброволна делба № 193, том 7 от 16.08.2006 г., вписан под № 7073 от същата дата в Службата по вписванията при ВТРС, в дял на ищцата К.В. са дадени и тя е получила в своя изключителна собственост два имота, единият от които: Поземлен имот № 10447 510296 по плана на новообразуваните имоти за територията на §4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, одобрен със Заповед № СА-02-03-198/07.03.2002 г. на Областен управител – Велико Търново, в местността „Пишмана”, целият с площ от 6 314,00 кв. м., който имот е образуван от имот № 510012. Съгласно Скица № 918/17.02.2009 г. на СГКК – Велико Търново имотът е с идентификатор 10447.519.296 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Велико Търново, одобрени със Заповед № РД-18-86/19.09.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК.

Видно от представеното и прието като доказателство Удостоверение за идентичност на обект на кадастъра, изх. № 94-5413-04-10-3326/22.12.2008 г. на СГКК – гр. Велико Търново Поземлен имот с идентификатор: 10447.519.296, находящ се в гр. Велико Търново е идентичен с идентификатор 10447.510.296 по действащия до 13.11.2008 г. план на новообразуваните имоти за територии по §4 от ЗСПЗЗ, м. „Пишмана”, одобрен със Заповед № СА-02-03-198/07.03.2002 г. на Областен управител – Велико Търново.

По делото са представени и приложени: Писма от 12.01.2009 г. и 05.03.2009 г. от „ДЛС Болярка – Велико Търново” ДП до ОСЗ – Велико Търново, съответно СГКК – Велико Търново; писма – отговор от 06.04.2009 г. и 15.01.2009 г. на ОСЗ – Велико Търново и СГКК – Велико Търново; както и писма № 10884/29.04.2009 г. на РДГ – Велико Търново и изх. № Ж-7 от 16.05.2009 г. на „ДЛС Болярка – Велико Търново” ДП до ищцата В., в последните от които ѝ се съобщава, че проведената от ответника сеч не е извършена в нарушение на нормативната уредба, тъй като имот № 000507 от КВС, идентичен с № 510012 от кадастралната карта, е държавен съгласно вписванията при ОСЗ – Велико Търново, а за извършеното възстановяване собствеността и смяна на фондовата му принадлежност няма данни да е проведена процедурата, уредена в разпоредбата на чл. 17 от ППЗВСГЗГФ. Като доказателства са приети и лесоустройствените планове на гр. Велико Търново за 1993 г. и 2003 г.

От приетото и неоспорено заключение, изготвено от инж. А.А., на съдебно-лесотехническата експертиза, което съдът кредитира като компетентно и обективно, е видно, че количеството дървен материал, добито от процесния имот е 62 куб. м., чиято пазарна цена, след приспадане на разходите за сеч и извоз, възлиза на 3 844,00 лева. Според експерта приходите, реализирани от ДЛС „Болярка” – Велико Търново са в размер на 3 819,20 лева, както и че процесният имот е лесоустройствен като Държавен горски фонд, а в ЛУП от 2003 г. е предвидена 100% гола сеч.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният от ищцата иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД за неоснователно обогатяване е процесуално допустим, доколкото същата не разполага с друг предвиден по закон точно определен иск, с който да защити правата си. Съгласно чл. 59, ал. 2 от ЗЗД правото на иск по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД възниква, когато ищецът не разполага с друг иск, с който да може да се защити, а разгледан по същество, съдът намира, че е изцяло основателен и доказан.

Безспорни и неоспорени от страните са фактите, че ищцата се легитимира като собственик на процесния поземлен имот с идентификатор 10447.519.296 по кадастралната карта на гр. Велико Търново, в който ответната страна е извършила сеч през 2008 г. на дървен материал от 62,00 куб. м., с пазарна цена, след приспадане на разходите за сеч и извоз, от 3 844,00 лева. Съгласно заключението на съдебно – лесотехническата експертиза приходите, реализирани от „ДЛС Болярка” ДП – Велико Търново, са в размер на 3 819,20 лева. Налага се извода, че е налице хипотезата на чл. 59 от ЗЗД, доколкото ищцата е обедняла за сметка на ответника с претендираната сума от 3 800,00 лева, представляваща стойността на изсечения от собствения ѝ имот дървен материал, а в същото време ответното предприятие се е обогатило със същата сума. В случая обедняването на ищцата и обогатяването на ответника са взаимно обусловени, неразделен резултат от едно и също действие. При хипотезата на чл. 59, ал. 1 от ЗЗД неоснователно обогатилият се за сметка на другото дължи да му върне онова, с което се е обогатил, но само до размера на обедняването. Настоящата съдебна инстанция намира за неоснователно релевираното възражение от ответника, че съгласно информационния архив и последния лесоустройствен план за местността, имотът е със статут на ДГФ и поради това извършената сеч е реализирана на годно и законно основание, доколкото не следва ищцата да търпи негативни последици от неизпълнение на задължения на съответно компетентните длъжностни лица, неосъществили процедурата по чл. 17 от ППЗСПЗЗ.

Водим от изложените съображения, на основание чл. 59 от ЗЗД, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата сумата от 3 800 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба, която има характер на писмена покана и прави вземането изискуемо, а именно 28.09.2008 г. до окончателното изплащане на задължението.

При този изход на делото, с оглед направеното от ищцовата страна искане, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в нейна полза и направените разноски в настоящото производство в размер на 612,00 лева, представляваща платена държавна такса от 152,00 лева, адвокатско възнаграждение от 360,00 лева, както и 100 лева – възнаграждение на вещо лице.

Мотивиран от гореизложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА, на основание чл. 59 от ЗЗД, „**ДЪРЖАВНО ЛОВНО СТОПАНСТВО БОЛЯРКА – ВЕЛИКО ТЪРНОВО**” ДП, ЕИК 000110404, със седалище и адрес на управление гр. Велико Търново, бул. „България” № 23, представлявано от управителя Радослав Велев Славов **ДА ЗАПЛАТИ на К.С.В., ЕГН *******, с постоянен адрес: гр. Велико Търново, ******* сумата от 3 800,00 /три хиляди и осемстотин/ лева**, с която сума се е обогатило предприятието без основание, за изсечения през 2008 г. 62,00 куб. м. дървен материал /дърва за огрев/, ведно със **законната лихва** върху тази сума от датата на предявяването на иска пред Великотърновски районен съд – 28.09.2008 год. до окончателното изплащане на задължението, както и **сумата от 612,00 /шестстотин и дванадесет/ лева**, представляваща направените по делото разноси – платени държавна такса, възнаграждение на вещо лице и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Великотърновски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от връчване на негов препис на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

РЕШЕНИЕ

№ 315

гр. Велико Търново, 15.10.2010 год.

Окръжен съд Велико Търново на 06.12.2010 г. в публично заседание в следния състав:

Председател И. Д. И членове С.С. и Р. Д. разгледа докладваното от РД дело № 733/2010 г.

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Жалбоподателят „Д. Л. С. Б.”-В. Т. ДП, със седалище и адрес на управление гр.В.,ул.”Б.”, №23,чрез процесуалния си представител адв .Н. И.-ВТАК, с жалбата си до съда оспорва Решение №./...2010 г. на Великотърновски районен съд, постановено по гр.д.№..по описа на съда за 2009 г., с което предприятието е осъдено на основание чл.59 от ЗЗД да заплати на К. С. В. , ЕГН, с постоянен адрес гр.В.,ул.”Х.”, №62 Б сумата от 3800 лв,с която то се е обогатило без основание за изсечения през 2008 г. 62,00 куб.м. дървен материал /дърва за огрев/,ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяването на иска-28.09.2009 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 612 лв разноски по делото.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на решението поради допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон.Жалбоподателят счита, че съдът не е постановил решението си съгласно изискванията на чл.235, ал.2 от ГПК, според който следва да се преценят всички доказателства по делото и закона.Решението е необосновано, в него не са изследвани безспорни, релевантни към фактическата обстановка факти, поради което се е стигнало до неправилни изводи.Неправилно съдът е игнорирал възражението,че не е спазена процедурата по чл.17 от ППЗВСГЗГФ,каквато процедура в случая не е провеждана. За това са налице писмени доказателства-представената по делото преписка с кореспонденцията по случая. Жалбоподателят счита,че е налице годно правно основание за реализиране на сечта в имота на ищцата, тъй като имотът е бил със статут на ДГФ.По този начин не е доказана хипотезата на чл.59 от ЗЗД и искът е следвало да се отхвърли.Иска отмяна на решението, постановяване на друго по съществото на спора, с което искът да бъде отхвърлен и претендира разноски.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор на жалбата от ответната страна К. С. В., чрез процесуалния ѝ представител адв. Събин Иванов Събев- ВТАК. В отговора се оспорва жалбата и се излагат съображения за законосъобразност на обжалваното решение.Ответната страна по жалбата счита за доказано по безспорен начин правото си на собственост върху имота, в който е извършена сеч, както и факта на извършването на тази сеч през 2008 г. от предприятието-ответник.Счита за правно ирелевантен фактът дали е провеждана процедурата по чл.17 от ППЗВСГЗГФ,приет с ПМС №../05.03.1998 г. и обн. ДВ бр.29/13.03.1998 г.,влязъл в сила на 16.03.1998 г. т.е. след постановяване на решението за възстановяване на собствеността-28.07.1997 г. Към датата на сечта имотът не е бил вече със статут на ДГФ, а частна собственост на ищцата.Излага довод, че жалбоподателят не е представил пред първата инстанция доказателства за твърдения от него статут на имота.От друга страна, представените от ищцата писмени доказателства са приети от съда и не са оспорени.Допуснатата експертиза установява точния размер на обогатяването на ответника,

респ. на обедняването на ищцата. Счита за доказана хипотезата на чл.59 от ЗЗД, при която се дължи връщане на онова, с което се е обогатил ответника. Иска потвърждаване на решението и присъждане на направените пред въззивната инстанция разноски.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено следното:

С обжалваното решение Великотърновският районен съд е уважил предявения от К. С. В. от гр. В. иск с правно основание чл.59 от ЗЗД, като е осъдил „Д. Л. С. Б.”-В. Т., ДП, да ѝ заплати на сумата от 3800 лв, с която то се е обогатило без основание за изсечения през 2008 г. 62,00 куб.м. дървен материал /дърва за огрев/, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяването на иска-28.09.2009 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 612 лв разноски по делото.

За да постанови решението си съдът е събрал писмени доказателства и е изслушал съдебно-техническа експертиза. Направил е подробен, обективен и задълбочен анализ на доказателствата, въз основа на който е приел наличието на хипотезата на чл.59 от ЗЗД, при която ответникът неоснователно се е обогатил за сметка на ищцата, която пък е обедняла с исковата сума в резултат на неговите действия.

Правилно и обосновано, въз основа на представените писмени доказателства съдът е приел, че собствеността върху поземлен имот с идентификатор 10447.519.296 по кадастралната карта на гр. В., идентичен с идентификатор *6 по действащия до 13.11.2008 г. план на новообразуваните имоти за територии по §4 от ЗСПЗЗ, м.”П.”, одобрен със Заповед № г. на ИД на АГКК В.Т., в който ответната страна е извършила сеч през 2008 г., е собственост на ищцата. Не е прието за основателно възражението на ответника за неизпълнението на процедурата по чл.17 от ППЗВСГЗГФ, доколкото тези пропуски на администрацията не могат да доведат до негативни последици за ищцата. Още повече, че този правилник е приет и влязъл в сила след възстановяването на собствеността ѝ върху имота. Това възражение се прави и пред въззивната инстанция. Настоящият състав го намира за неоснователно по същите съображения, каквито е изложил първоинстанционния съд.

Обжалваното решение е постановено на базата на пълен и подробен анализ на събраните доказателства. Направен е верен и съответстващ на закона и доказателствата правен извод за наличието на хипотезата на чл.59 от ЗЗД. Въззивната инстанция напълно споделя мотивите на решението и препраща към тях на основание чл.272 от ГПК.

В този смисъл обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено, а жалбоподателя-осъден да заплати на ответната страна направените от нея пред въззивната инстанция разноски, възлизащи на 360 лв.

Водим от изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ПОТВЪРЖДАВА Решение №../...2010 г. на Великотърновски районен съд, постановено по гр.д.№..по описа на съда за 2009 г.

ОСЪЖДА „Д. Л. С. Б.” –В. Т. ДП, ЕИК .., със седалище и адрес на управление гр.В., ул.”Б.”, №23, да заплати на К. С. В. ЕГН, с постоянен адрес гр.В., ул.”Х.”, №62 Б, сумата 360 лв / триста и шестдесет лева/, представляваща направени от нея разноски пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ

Решението е влязло в сила